

ОНОВЛЕННЯ

ВЗЯТИ НА СЕБЕ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ВЛАСНЕ ЖИТТЯ

Я очолювала напрям просування розважального контенту на Східному узбережжі у CBS (що її також називали «мережа Tiffany»³), коли мені зателефонували й запропонували посаду віце-президента зі зв'язків із медіа каналу NBC News.

Одразу ж після дзвінка мене почали відмовляти від цієї роботи — навіть і не думати. Це чисте безумство! Хрест на кар'єрі!

Я обмірковувала пропозицію і вислуховувала аргументи «проти» від колег і друзів пізно увечері. Знаю, що було пізно, бо я завжди у такий час намагаюся логічно обґрунтувати рішення, які вже ухвалила інтуїтивно. Зважую «за», «проти», всі можливі сценарії. Настав ранок — і єдина певність, яку я мала, була на емоційному рівні. Я відчувала це як щось майже містичне. Я погоджуюся на цю роботу. Я повертаюся до NBC, де починала свою кар'єру.

Тільки цього разу, восени 1993 року, NBC були в тотальній немилості.

Ми запрограмовані втікати від невизначеності, хаосу, невідомого. І ось така я — біжу назустріч катастрофі, з розкритими обіймами. Колеги та друзі були впевнені, що це професійний крах.

³ Натякаючи на високу якість продукту. — Прим. пер.

Незадовго до того у програмі *Dateline* відділу новин NBC було показано репортаж-розслідування з назвою «В очікуванні вибуху», у якому седан вривається в бік пікапа «Шевроле» — і пікап займається й вибухає.

Проблема в тому, що це був фейк від початку до кінця. Розслідування довело, що працівники NBC News прикріпили до корпусу пікапа моделі реактивних двигунів і здійснили вибух за допомогою пристрою дистанційного керування. Ведучим Джейн Полі та Стоуну Філіпсу довелося протягом трьох з половиною хвилин (а для телебачення це вічність) вибачатися в ефірі й обіцяти, що NBC більше ніколи не проводитиме «ненаукових демонстрацій».

Але криза з програмою *Dateline* була лише останнім пунктом у низці провалів NBC, серед яких — надзвичайно публічний та бентежний перехід Девіда Леттермана на CBS⁴ і різке зниження рейтингів, що опустило NBC на третє місце серед телемереж. «Моральний дух нижче плінтуса, — сказав один багаторічний продюсер NBC в інтерв'ю *Entertainment Weekly* якраз у той час, який розтягся в місяці різкої публічної критики каналу. — І нікого за кермом».

CBS лідирував у рейтингах. Друзі та колеги вважали, що піти звідти — піддатися божевіллю. «Я хвилююся за тебе», — визнав один із них. А один репортер *Wall Street Journal* висловився ще різкіше: «NBC News зійшов на пси». Навіщо мені було покидати «мережу Tiffany» задля деморалізованого третього в перегонах?

І все одно я нутром відчувала, що ця робота призначалася саме мені.

З найкращих міркувань колеги намагатимуться зупинити вас від такого сміливого інтуїтивного вибору. Ось так

⁴ Американський комік та ведучий, з 1980 р. вів спершу ранкове, а потім вечірнє авторське шоу на NBC, а тоді 1992 року уклав договір на вечірню програму з каналом CBS. — Прим. пер.

це й діє. Творення змін викликає опір. Це проти правил. У зміні вбачають поразку. Вона лякає.

Але ви мусите навчитися не спинятися. Мусите навчитися дозволяти собі уявляти кращий шлях, прозирати можливість там, де інші бачать тільки ризик.

Цього я мусила навчитися самотужки.

Можливо, найлегше пояснити, чому я погодилася на посаду в NBC, якщо повернутися у 1985 рік і розповісти глибоко особисту історію, на яку не часто натрапиш у бізнес-літературі. У цій історії я ховаюся за зачиненими дверима спальні й слухаю, як мій чоловік повідомляє моїй мамі мое перше істинно доленосне рішення.

На той час мені було трохи за двадцять. У житті я завжди дотримувалася правил, жила чесно і праведно. Дуже добре вчилася в школі, була членом усіх клубів та учасником усіх громадських активностей і далекоглядно берегла свою репутацію «хорошої дівчинки». Але мене опосідало дедалі певніше розуміння, що, догоджаючи іншим та пристосовуючись до них, перед кожним кроком озираючись на дії інших, перевіряючи, чи дозволено мені якусь спробу (як чинять чемні дівчатка), я, як і багато інших людей, «змалювала» себе.

Ця слухняність породила в мені непереборний страх відрізнятись, йти на якісь незручності. Цими компромісами я щодня вбивала справжню себе.

Я притулилася вухом до холодних дверей. Мама, яка приїхала на вихідні відвідати й доглядіти нашу доньку Кейті, сиділа на кухні з моїм чоловіком Дейвом. Він мав повідомити їй новину, яку, я знала, вона не зрозуміє: ми розлучаємося. Я вирішила, що мушу піти, — і не могла точно сказати, з якої причини.

Здавалося, я була жінкою, яка на той час мала все: чудовий новий будинок неподалік Вашингтона, начебто щасливий шлюб із симпатичним заможним чоловіком, нову роботу координатора з просування на NBC та чарівну донечку.

За всіма нормальними мірками успіху, я всього досягла. Однак на споді, під тим успіхом, мене переповнював відчай.

До того моменту я проживала своє життя більш-менш у межах чужого наративу. Проста історія з чітко визначеними ролями, яка веде до простого гепі-енду. Елегантна, без ускладнень. Але з кожним минушим днем я усвідомлювала, наскільки велика прірва між історією, якої я мушу дотримуватися, та життям, яким я справді хочу жити. Хоча в мене були ідеї (я хотіла стати телерепортером, зокрема знімати репортажі про науку), але найбільше я мріяла вирушити у світ. Одного разу мій батько, який тоді працював дантистом, переконав свого пацієнта, продюсера новин, що працював у Вашингтоні, взяти мене практикантом до репортера. (Батько надзвичайно підтримував мою майбутню кар'єру, він не боявся користатися своєю унікальною перевагою і, вириваючи людині корінний зуб, ще й витягати з неї якісь обіцянки для своєї дитини). Як виявилось, я пробула дві години із Даян Соер, тоді молодою журналісткою, що висвітлювала для каналу CBS роботу Держдепартаменту і щойно повернулася з Чаду. Кілька років потому, невдовзі після закінчення коледжу, сидячи в залі на шкільному випускному сестри, я мріяла про кар'єрні досягнення, які точно матиму, коли вона закінчить коледж. Подумки я бачила в собі досконалу досвідченість і практичність Даян Соер. У якому великому місті я житиму? Чи це буде Нью-Йорк, до якого Даян нещодавно переїхала? Із якої подорожі вертатимуся? Зауважте, що на той момент я працювала на двох роботах у Ричмонді – офіціанткою у мексиканському ресторані, за рахунок чого могла потягнути й другу роботу, за яку ледве платили: майстром на всі руки (і телерепортером) у маленькій службі новин, що висвітлювала діяльність Палати делегатів Вірджинії (куди мене привели через треті руки).

Я була дочкою дантиста й учительки з маленького містечка, і хоча батьки твердо стояли на ногах і дали певні можливості сестрі, братові й мені, ми не були багатими і вже